

MISTY WILSON

Σαν
φίληλα
το
φθινόπωρο

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σαν φύλλα το φθινόπωρο**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Falling like leaves**

Από τις Εκδόσεις Margaret K. McElderry Books, Νέα Υόρκη 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Misty Wilson**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: **Ντίνα Γεωργούλια**

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Άννα Μαράντη**

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Debra Sfetsios-Conover**

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Βίκυ Αυδή**

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Κωνσταντίνος Καπένης**

© Simon & Schuster, LLC, 2025

Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: **Amber Day, 2025**

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2026

ISBN 978-618-01-6670-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

MISTY WILSON

Σαν
φύλλα
το
φθινόπωρο

Μετάφραση: Ντίνα Γεωργούλια

Σε όλες τις αναγνώστριές μου που πίνουν καφέ
με γεύση μπαχαρικού κολοκύθας, φοράνε πουλόβερ,
τους αρέσει να μαζεύουν μήλα, βλέπουν τη σειρά *Gilmore Girls*,
πηγαίνουν στα χωράφια με τις κολοκύθες, τρώνε γλυκά
από καλαμπόκι και ερωτεύονται. Αυτό είναι για σας.

Μακάρι όλες μας να βρούμε τον Κούπερ μας.

Κεφάλαιο Ένα

Το χαβιάρι είναι αηδιαστικό και όποιος ισχυριστεί το αντίθετο λέει ψέματα.

Ωστόσο, το στριφογυρίζω στο στόμα μου σαν να είναι εκλεκτό κρασί, όπως ακριβώς μου είπε να κάνω ο μπαμπάς, προτού με εγκαταλείψει στη γωνία για να πάει να μιλήσει σε έναν από τους πολλούς ασπρομάλληδες κυρίους που έχουν έρθει σε αυτή την εκδήλωση. Αν δε βρισκόμουν στο ετήσιο γκαλά του Ομίλου Στριτ Μίντια, θα το έφτυνα αμέσως. Αλλά δεν μπορώ να φέρω σε δύσκολη θέση τον μπαμπά και να γίνω το Κορίτσι Πλάι στο Ψεύτικο Φυτό που Φτύνει Ακριβά Εδέσματα στη Χαρτοπετσέτα του. Έτσι, αφήνω το χαβιάρι μέσα στο στόμα μου, ελπίζοντας απλώς να λιώσει, ώστε να μη χρειαστεί να καταβάλω προσπάθεια για να το καταπιώ.

Μια μικρή ορχήστρα παίζει στο μπροστινό μέρος της απαστράπτουσας αίθουσας, που είναι γεμάτη ακριβά φορέματα και σμόκιν. Τέσσερα ζευγάρια βρίσκονται στην πίστα της αίθουσας χορού του ξενοδοχείου, ενώ οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι είτε στέκονται συζητώντας μεταξύ τους είτε κάθονται στα τραπέζια που είναι στρωμένα με πολυτελή, λευκά, λινά τραπεζομάντιλα και διακοσμημένα με συνθέσεις από ορχιδέες. Το αποψινό γκα-

λά γίνεται για να εορταστεί το κερδοφόρο προηγούμενο έτος της εταιρείας, αλλά είναι και μια εκδήλωση δικτύωσης με πιθανούς επενδυτές. Οποιοσδήποτε είναι κάποιος στη Νέα Υόρκη βρίσκεται εδώ, χορεύοντας και γελώντας και γνωρίζοντας πλούσια νέα πρόσωπα.

Κι εγώ είμαι απλώς μια ασκούμενη, αρκετά τυχερή που ο μπαμπάς της είναι ένας από αυτούς.

«Α, εντοπίσατε τη σπάνια λιχουδιά», λέει ο κύριος Στριτ, ξαφνιάζοντάς με, καθώς εμφανίζεται δίπλα μου, και δείχνοντας το κουταλάκι με το χαβιάρι στο χέρι μου. Δεν υπάρχει περίπτωση να προσβάλω τον οικοδεσπότη του πάρτι –πόσο μάλλον τον διευθύνοντα σύμβουλο και ιδρυτή του ειδησεογραφικού ομίλου– κι έτσι καταπίνω το χαβιάρι που έχει λιώσει στο στόμα μου και του σκάω ένα χαμόγελο. Ή κάτι που *ελπίζω* να μοιάζει με χαμόγελο.

«Ναι. Είναι πεντανόστιμο», λέω ψέματα, προσπαθώντας να κρύψω το αίσθημα αναγούλας που νιώθω.

«Έχω ακούσει ότι πρέπει να το πιέσεις πάνω στον ουρανίσκο σου για να γευτείς στο έπακρο τη βουτυρένια γεύση και τη μοναδική υφή του». Ο κύριος Στριτ κουνάει το κεφάλι του. «Προσωπικά, ποτέ δεν κατάλαβα τι του βρίσκουν, αλλά περί ορέξεως...»

Εμένα μου λες.

Θα μπορούσα να αρχίσω να κάνω δηκτικά σχόλια για το πόσο αηδιαστικό είναι το χαβιάρι και για το ότι οι πάντες στην αίθουσα υποκρίνονται, όταν λένε ότι τους αρέσει, αλλά είμαι κι εγώ μία από αυτούς.

Αποκαρδιώνομαι που έχασα αυτή την ευκαιρία για δικτύωση.

«Πώς πάει η άσκησή σας, κυρία Μίτσελ;» ρωτάει ο κύριος

Στριτ, με το φως από τους κρυστάλλινους πολυελαίους να αντανακλάται στα ευγενικά, καστανά μάτια και στη φαλάκρα του.

«Τέλεια», του λέω. «Μαθαίνω τόσο πολλά».

Αυτή είναι μόνο η μισή αλήθεια. Είναι δύσκολο να διδαχθείς από δημοσιογράφους που βρίσκονται χαμηλότερα στην ιεραρχία και δημιουργούς περιεχομένου, όταν είσαι η κόρη του Μπραντ Μίτσελ, του προέδρου της Στριτ Μίντια. Ήμουν μόλις πέντε χρόνων, όταν ο μπαμπάς μου έμαθε για πρώτη φορά τα πάντα για τη δημοσιογραφική ακεραιότητα και την ανωνυμία των πηγών. Και παρόλο που αυτό είναι το πρώτο μου καλοκαίρι στην εταιρεία σε μια επίσημη θέση, τα δύο προηγούμενα καλοκαίρια είχα γίνει κυριολεκτικά η σκιά του, μαθαίνοντας τα βασικά της εταιρείας, τις τεχνικές της συνέντευξης, πώς να γράφεις ένα καλό άρθρο και πώς να αναγνωρίζεις και να φιλτράρεις τις προκαταλήψεις. Ο μπαμπάς λέει ότι η δημοσιογραφία είναι στο αίμα μου και ότι μια μέρα, όταν βγει στη σύνταξη, θα πάρω τη θέση του. Το μόνο που χρειάζομαι είναι καλή εμπειρία και σωστές επαφές.

Με άλλα λόγια, τους Στριτ.

«Α, υπέροχα». Ο κύριος Στριτ πίνει μια γουλιά σαμπάνια από το κολονάτο ποτήρι του. «Εργαστήκατε πάνω σε κάποιο πρότζεκτ που σας άρεσε ιδιαίτερα;»

Η καλύτερη στιγμή ολόκληρου του καλοκαιριού μου ήταν όταν ήμουν στο πλευρό ενός ρεπόρτερ που κάλυψε την Επίδειξη Μόδας Model Icon, αλλά, βέβαια, δεν πρόκειται να πω αυτό.

«Μου άρεσε πολύ να κάνω τα πρώτα μου βήματα στις διεθνείς σχέσεις. Η κάλυψη των εκλογών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και η κατάσταση στην Ουκρανία ήταν μια πραγματική αποκάλυψη».

«Α, ναι, ο μπαμπάς σας όντως ανέφερε το ενδιαφέρον σας

για τη διεθνή ειδησεογραφία. Το ξέρατε ότι ξεκίνησα ως ρεπόρτερ διεθνών σχέσεων;»

Φυσικά και το ήξερα, γιατί μια καλή δημοσιογράφος πρέπει να είναι καλά ενημερωμένη.

«Αλήθεια; Δεν είχα ιδέα», λέω, σκύβοντας προς το μέρος του και δείχνοντας ένα προσποιητό ενδιαφέρον. «Έχετε καμία καλή ιστορία από εκείνες τις μέρες; Ή γνώσεις τις οποίες θα θέλατε να μοιραστείτε;»

«Ελις», ακούω από πίσω μου, καθώς ο μπαμπάς μου μας πλησιάζει, βάζοντας το χέρι του στον ώμο μου, «δεν μπορείς να μονοπωλείς τον Έντουαρντ απόψε. Ως οικοδεσπότης, πρέπει να κάνει τα ανάλογα κονέ».

Ο κύριος Στριτ χαχανίζει. «Δυστυχώς, πολύ φοβάμαι ότι αυτό είναι αλήθεια, αλλά ίσως θα μπορούσαμε να φάμε όλοι μαζί την επόμενη εβδομάδα».

«Θα χαρώ πολύ», λέω.

«Συνεννοήσου με την Ανίτα και κανονίστε το, Μπραντ. Κάτι μου λέει ότι η κόρη σου θα κάνει μεγάλα πράγματα. Είναι φανερό ότι ξεχειλίζει από πάθος». Ο κύριος Στριτ χαμογελάει πλατιά, κοιτώντας με. «Πηγαίνετε και πάρτε κι άλλο χαβιάρι, προτού το φάνε όλο, δεσποινίς Μίτσελ».

Κι ύστερα κατευθύνεται προς κάτι «μεγάλα κεφάλια», όπου έχει ανάψει η συζήτηση. Ο μπαμπάς στρέφεται προς το μέρος μου, με το Χαμόγελο της Δουλειάς να έχει αλλάξει στο Χαμόγελο του Μπαμπά, μια διαφορά που μάλλον μόνο εγώ μπορώ να διακρίνω. Η ματιά του πέφτει στο πουκάμισό μου και το χαμόγελό του σβήνει.

«Αυτό είναι μία από τις... δημιουργίες σου;» ρωτάει, με την απογοήτευση να αποτυπώνεται σε κάθε του λέξη.

Τραβάω αμήχανα το εφαρμοστό, εξώπλατο τοπάκι που έχω

φτιάξει από ένα ύφασμα τύπου Oxford από δεύτερο χέρι και συνδυάσει με μία από τις καρφίτσες της μαμάς, και τη μακριά, μεταξωτή φούστα *Carolina Herrera* που κάνει το όλο σύνολο να δείχνει άκρως επίσημο. Αλλά ο μπαμπάς φαίνεται να έχει διαφορετική άποψη.

«Ναι...» επιβεβαιώνω, μετανιώνοντας που δε φόρεσα κάτι πιο απλό.

«Ε, λοιπόν, παρ' όλα αυτά, φαίνεται ότι έκανες καλή εντύπωση».

Ανασηκώνω τους ώμους. «Δεν είπα και τίποτα το ιδιαίτερο». «Ανέφερες τις διεθνείς σχέσεις, όπως είχαμε πει;»

Νεύω καταφατικά. «Ναι».

Ο μπαμπάς μου κλείνει το μάτι. «Μπράβο, μικρή. Θα κανονίσω το γεύμα τη Δευτέρα». Δείχνει διακριτικά μια ξανθιά γυναίκα με καμπύλες περίπου στα τριάντα πέντε που φοράει ένα εκθαμβωτικό χρυσαφί φόρεμα. «Γιατί δεν πας να συστηθείς στην Κάθριν Χάου; Είναι διευθύντρια παραγωγής στη WorldNet Studios».

Ο μπαμπάς σκάει το Χαμόγελο της Δουλειάς σε μια παρέα ηλικιωμένων ανδρών στην άλλη πλευρά της αίθουσας, προτού με αφήσει πάλι να στέκομαι μόνη στη γωνία.

Το κινητό μου δονείται στο τσαντάκι μου και, παρόλο που δε θα 'πρεπε, το βγάζω για να δω ποιος μου έστειλε μήνυμα.

Φέρνι Καλοφαγού: Άντε, τελείωνε με αυτή τη βαρετή φιάστα. Πάρτι στο σπίτι μου! Είναι εδώ ο Τζόρνταν.

Βάζω το κινητό μου ξανά στο τσαντάκι μου και αναστενάζω. Και τι δε θα 'δινά να φύγω απ' όλο αυτόν τον κόσμο στο γκαλά και να πάω να βρω τους φίλους μου. Και τι δε θα 'δινά να δουν τα ρούχα μου άτομα που πραγματικά θα νοιάζονταν για το πόσο χαριτωμένη δείχνω απόψε. Αλλά αν θέλω να μπω στο Κο-

λούμπια κι ύστερα να βρω μια δουλειά στη Στριτ Μίντια, θα πρέπει να βάλω τα δυνατά μου. Δεν έχω χρόνο ούτε για πάρτι ούτε για αγόρια, ούτε καν για την καλύτερή μου φίλη.

Έτσι, ρίχνω πίσω τους ώμους, αγνοώ τα πόδια μου που με έχουν πεθάνει και πηγαίνω να συστηθώ στην Κάθριν Χάου.

Το απαλό φως του ήλιου περνά μέσα από το παράθυρο του δωματίου μου, ενώ είμαι ξαπλωμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι, κοιτώντας επίμονα στο λάπτοπ μου την αίτηση για το Κολούμπια που μόνο άγχος μού προκαλεί. Έξω, ακούγονται ξανά και ξανά οι ήχοι της πόλης – κόρνες, οι εργάτες μιας οικοδομής που φωνάζουν, σειρήνες, περιστέρια που γουργουρίζουν. Νιώθω ένα βάρος στο στήθος, καθώς κοιτώ τα προσωπικά μου στοιχεία – μόνο ως εκεί έχω φτάσει από την τελευταία φορά που άνοιξα την αίτηση.

Ίσως να είμαι περισσότερο αγχωμένη για το κολέγιο απ' όσο νόμιζα.

Κάνω κλικ στην επόμενη ενότητα της αίτησης και αμέσως χώνω το πρόσωπό μου μέσα στο βελουτέ, λευκό πάπλωμά μου. Δεν ξέρω γιατί μου προκαλεί τόσο άγχος όλο αυτό. Είναι κάτι που θέλω.

Σηκώνω και πάλι το κεφάλι και το βλέμμα μου πέφτει πάνω στην άλλη καρτέλα που έχω ανοιχτή: την κεντρική σελίδα του IM. Πέρυσι, είχα πάρει ως επιλεγόμενο μάθημα στο σχολείο την Προώθηση Προϊόντων Μόδας και η καθηγήτριά μου μου πρότεινε να σκεφτώ την επιλογή του Ινστιτούτου Μόδας, λέγοντας ότι έχω πραγματικό ταλέντο. Ασφαλώς, αυτό δεν αποτελεί κομμάτι του σχεδίου που έχω για τη ζωή μου. Ο μπαμπάς κι εγώ έχουμε συμφωνήσει ότι η δημοσιογραφία είναι μια πολύ πιο πρακτι-

κή επιλογή καριέρας κι εγώ όλη μου τη ζωή ό,τι κάνω έχει στόχο το Κολούμπια. Αλλά δεν τρέχει και τίποτα να ρίξω μια ματιά στην αίτηση για το IM – και μόνο για να δω τι ακριβώς χρειάζεται.

Ασφαλώς, δεν πρόκειται να αφήσω πίσω την αίτηση για το Κολούμπια.

Ο ιστότοπος φορτώνει και κάνω κλικ στη σελίδα των εγγραφών, με μια αίσθηση ηρεμίας να με κυριεύει, ίσως γιατί δεν αντιπροσωπεύει ολόκληρο το μέλλον μου ή την πίεση που αυτό συνεπάγεται.

Διαβάζω το σημείο όπου σου ζητούν να γράψεις μια μικρή έκθεση – *Πείτε μας γιατί σας ενδιαφέρει η μόδα και μιλήστε μας για την εμπειρία σας και για το τι σας εμπνέει*– και τότε ακούω ένα χτύπημα στην πόρτα.

«Ναι;» Κάνω κλικ στην καρτέλα με αυτά που απαιτούνται για το πορτφόλιό μου, καθώς ο μπαμπάς ανοίγει την πόρτα, με μάτια κουρασμένα και καμπουριάζοντας – ένας τελείως άλλος άνθρωπος απ' ό,τι χθες στο γκαλά. Περπατά αργά προς το κρεβάτι μου και κάθεται.

«Τι συμβαίνει;» τον ρωτάω. «Όλα καλά;»

«Η μαμά σου...» Σταματά, καθώς το βλέμμα του πέφτει στην οθόνη του υπολογιστή μου, και μισοκλείνει τα μάτια. Το στομάχι μου γίνεται κόμπος. «Τι είναι αυτό; Νόμιζα ότι τα είχαμε πει».

«Ναι, τα έχουμε πει». Κλείνω το λάπτοπ μου. «Δεν είναι τίποτα».

«Ελεις, έχεις ταλέντο στο να σχεδιάζεις ρούχα, αλλά συμφωνήσαμε ότι αυτό είναι απλώς κάτι για να δείξεις στο Κολούμπια πως έχεις και άλλα ενδιαφέροντα».

«Το ξέρω. Απλώς, το κοίταζα. Αλλά σκέφτηκα ότι δε θα ήταν πρόβλημα να κάνω αίτηση για το IM, απλώς και μόνο εναλλακτικά. Όλοι κάνουν αίτηση για κάποια πιο σίγουρα σχολεία».

«Τι;» Ο μπαμπάς νεύει αργά και επιφυλακτικά. «Τα μάτια σου στον στόχο σου. Μην αφήνεις τα χόμπι σου να σε αποσπούν απ' ό,τι είναι σημαντικό. Πρέπει να είσαι επίμονη και συγκεντρωμένη, αν θες να πετύχεις».

«Το ξέρω, μπαμπά. Έχω ήδη αρχίσει να συμπληρώνω την αίτηση για το Κολούμπια. Μην ανησυχείς».

Παρόλο που είναι μόνο το όνομα και η διεύθυνσή μου.

«Ωραία. Τέλος πάντων, ήρθα για να σου πω ότι η μαμά σου κι εγώ θέλουμε να σου μιλήσουμε». Στέκεται όρθιος και τρίβει τον αυχένα του. «Μας περιμένει στο καθιστικό».

Συνοφρυώνομαι. Κάτι δεν πάει καλά. «Εντάξει...»

Αφήνω το κομπιούτερ μου πάνω στο κρεβάτι και ακολουθώ τον μπαμπά μου στο καθιστικό. Η μαμά κάθεται με σοβαρό ύφος στον γκρι, δερμάτινο καναπέ, με τα χέρια πλεγμένα, κοιτάζοντας το πάτωμα, με τα ξανθά, φραουλί μαλλιά της πιασμένα σε έναν ατημέλητο κότσο. Οι μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια της είναι ίδιοι με εκείνους του μπαμπά. Στο μυαλό μου αρχίζουν να χτυπάνε προειδοποιητικά καμπανάκια.

Κάθομαι στον καναπέ δίπλα της και εκείνη με κοιτάει. «Καλημέρα, αγάπη μου».

«Καλημέρα...» Ρίχνω μια ματιά στον μπαμπά, ο οποίος κοιτά επίμονα τον τοίχο πίσω μου. «Τι συμβαίνει;»

«Να», αρχίζει η μαμά, «θέλαμε να σου μιλήσουμε για κάτι. Είμαι σίγουρη ότι έχεις προσέξει ότι τον τελευταίο καιρό τα πράγματα ανάμεσα στον μπαμπά σου κι εμένα ήταν...»

«Δύσκολα;» λέω.

«Ακριβώς. Τα πράγματα τελευταία ήταν δύσκολα. Δεν υπάρχει εύκολος τρόπος για να το πω αυτό, αλλά... αποφασίσαμε να μείνουμε για λίγο καιρό χώρια».

Με κυριεύει πανικός. «Θα πάρετε διαζύγιο;»

«Όχι», λέει γρήγορα ο μπαμπάς.

Η μαμά τού ρίχνει ένα έντονο βλέμμα κι ύστερα κοιτάζει εμένα. «Ας μην προτρέχουμε».

Εγώ κουνάω το κεφάλι. «ΟΚ, το ξέρω ότι εσείς οι δύο μαλώνετε πολύ, αλλά δεν μπορείτε να τα βρείτε;»

«Όχι, δεν μπορούμε. Όχι αυτή τη φορά», λέει η μαμά. «Αλλά η θεία σου η Ναόμι έχει χώρο στο σπίτι της και νομίζω ότι μια απόσταση θα έκανε καλό σε όλους μας».

Κοιτάζω τον μπαμπά, ελπίζοντας ότι θα φέρει αντίρρηση. Ελπίζοντας ότι θα έχει κάποια άλλη λύση. Πάντα έχει μια λύση για όλα.

Αλλά εκείνος εξακολουθεί να κοιτά επίμονα τον τοίχο, με το σαγόνι του να συσπάται.

«Μπαμπά, πες κάτι. Κάνε κάτι».

«Δεν μπορώ να κάνω τίποτα, Έλις. Έχουμε πάρει την απόφασή μας», λέει, κοιτώντας με επιτέλους στα μάτια. Τα γένια του έχουν μακρύνει και τα μαλλιά του δείχνουν σαν να τα έχει αγγίξει με το χέρι του εκατό φορές. Δείχνει καταρρακωμένος.

«Θα είναι δύσκολο να μην είμαστε όλοι μαζί, αλλά θα τα καταφέρουμε», λέει η μαμά με ένα αχνό χαμόγελο.

«Πόσο καιρό θα λείψεις;» τη ρωτάω.

Τα μάτια της μαμάς γουρλώνουν λίγο, σαν να έχει μόλις συνειδητοποιήσει κάτι. «Θα έρθεις κι εσύ μαζί μου στο Μπραμπλ Φολς».

«Τι;» Μου κόβεται η ανάσα. «Όχι, βέβαια. Το σχολείο αρχίζει αυτή την εβδομάδα», της υπενθυμίζω.

«Θα πας σχολείο στο Μπραμπλ Φολς για λίγο καιρό», λέει. «Μέχρι τη Γιορτή των Ευχαριστιών θα έχουμε επιστρέψει».

«Αποκλείεται. Δεν πρόκειται να πάω σε ένα καινούργιο σχολείο. Μπαμπά, πες της».

Ο μπαμπάς αγγίζει τη μύτη του. «Όπως σου είπα, έχουμε πάρει την απόφασή μας, Έλις. Άκουσες τη μητέρα σου».

Στέκομαι όρθια πάνω από τη μαμά που κάθεται με σφιγμένα χείλη, αποφεύγοντας να με κοιτάξει. «Δεν πρόκειται να έρθω στο αναθεματισμένο το Κονέτικατ. Δεν μπορείς να με αναγκάσεις να αφήσω το σπίτι και τους φίλους μου και το σχολείο μου την *τελευταία χρονιά* μου! Και τι θα γίνει με τις υποχρεώσεις μου; Το ξέρεις ότι δουλεύω εθελοντικά στο γηροκομείο και ότι κάνω ακόμη την άσκησή μου στη Στριτ Μίντια μετά το σχολείο τρεις φορές την εβδομάδα. Και επιτέλους, φέτος ανέλαβα την έκδοση της σχολικής εφημερίδας! Λυπάμαι, αλλά όχι. Δεν μπορώ να φύγω. Το να είμαι εδώ είναι απαραίτητο για να μπω στο Κολούμπια. Γιατί να μη μείνω με τον μπαμπά;»

Η μαμά με κοιτάζει τελικά με ύφος αυστηρό, σχεδόν ανεξιχνίαστο. «Το θέμα δεν είναι προς συζήτηση». Στέκεται όρθια. «Φεύγουμε αύριο το πρωί, γι' αυτό καλά θα κάνεις να ετοιμάσεις τα πράγματά σου».

«Τι; Δε θα μου δώσεις ούτε τον χρόνο να αποχαιρετήσω τη Φερν ή να ειδοποιήσω τους εργοδότες μου; Υποτίθεται ότι θα τρώγαμε με τον κύριο Στριτ αυτή την εβδομάδα. Σε παρακαλώ, μαμά, μην το κάνεις αυτό».

Η καρδιά μου χτυπά δυνατά και τα δάκρυα που είναι έτοιμα να τρέξουν θαμπώνουν την όρασή μου. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι συμβαίνει αυτό.

«Το να μείνεις δεν αποτελεί επιλογή», λέει εκείνη, με ύφος απλανές. «Λυπάμαι».

Της γυρίζω την πλάτη. «Μπαμπά, σε παρακαλώ», τον ικετεύω, πηγαίνοντας προς το μέρος του και ανοιγοκλείνοντας τα μάτια για να μην κλάψω.

Ο μπαμπάς με αγκαλιάζει και με φιλά στο μέτωπο. «Είναι μό-

νο κάτι προσωρινό, Έλις. Η άσκησή σου θα σε περιμένει, εντάξει; Είμαι σίγουρος ότι ο κύριος Στριτ θα χαρεί πολύ να φάμε μαζί του, όταν γυρίσεις».

Τραβιέμαι, κουνώντας το κεφάλι μου με δυσπιστία. Πώς μπορεί να αφήσει να συμβεί κάτι τέτοιο;

Σφίγγω τα δόντια και κοιτώ μια τον έναν και μια τον άλλο. «Σας μισώ και τους δύο που μου το κάνετε αυτό».

«Έλις...»

Τα ξυπόλυτα πόδια μου χτυπούν με δύναμη πάνω στο ξύλινο πάτωμα, ενώ πηγαίνω προς το δωμάτιό μου, μη θέλοντας να ακούσω το όποιο ανούσιο επιχείρημα έχει να μου προβάλλει η μαμά μου. Κοπανάω την πόρτα πίσω μου και πηγαίνω στο παράθυρο, όπου τελικά αφήνω τα δάκρυά μου να κυλήσουν στα μάγουλά μου.

Έξω, ο ήλιος λούζει την πόλη. Οι άνθρωποι είναι όπως συνήθως ένα σαββατιάτικο πρωί, σαν ολόκληρος ο κόσμος να μην αναποδογύρισε ξαφνικά και να έπιασε φωτιά. Σαν ολόκληρη η ζωή μου να μην ανατράπηκε μόλις τώρα. Σαν ολόκληρο το μέλλον μου να μην καταστράφηκε έτσι απλά.

Μέχρι να πάω στο λύκειο, οι γονείς μου κι εγώ επισκεπτόμασταν συνήθως τη θεία Ναόμι και την ξαδέλφη μου τη Σλόαν κάθε καλοκαίρι. Άρα, ξέρω τι με περιμένει.

Ξέρω ήδη ότι δεν υπάρχει τίποτα για μένα στο Μπραμπλ Φολς του Κονέτικατ.

Η Έλις ΕΧΕΙ ΠΟΛΛΕΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ

για την τελευταία της χρονιά στο λύκειο, αλλά το να μετακομίσει από το Μανχάταν στη μικρή πόλη του Μπραμπλ Φολς δεν είναι μία από αυτές. Ωστόσο, με αφορμή τον χωρισμό των γονιών της, εκεί ακριβώς είναι που κατευθύνεται με τη μητέρα της.

Το Μπραμπλ Φολς μπορεί να είναι όμορφο, αλλά είναι και γεμάτο πειρασμούς. Ένας από αυτούς είναι ο Κούπερ Μπάρνερ, ντόπιος υπάλληλος της καφετέριας, κάποτε καλύτερος φίλος της Έλις και το πρώτο της φιλί – ο οποίος έχει ομορφύνει επικίνδυνα, αλλά δε θέλει να έχει καμία σχέση μαζί της. Ύστερα είναι και το Φεστιβάλ των Πεσμένων Φύλλων, μια τουριστική ατραξιόν στην οποία αναγκάζεται να συμμετέχει με το ζόρι, πέφτοντας έτσι διαρκώς πάνω στον Κούπερ...

Κι όσο περισσότερο μένει η Έλις στο Μπραμπλ Φολς, τόσο δυσκολότερο είναι να προσποιείται ότι δεν έχει ερωτευτεί την πόλη... αλλά και τους ανθρώπους της.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 32504